Dagboek van een straathond

Eveline Wielzen

bron
Eveline Wielzen, *Dagboek van een straathond* . Met illustraties van Reinier Asmoredjo. Cultureel Centrum Suriname, Paramaribo 1997

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/wiel079dagb01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

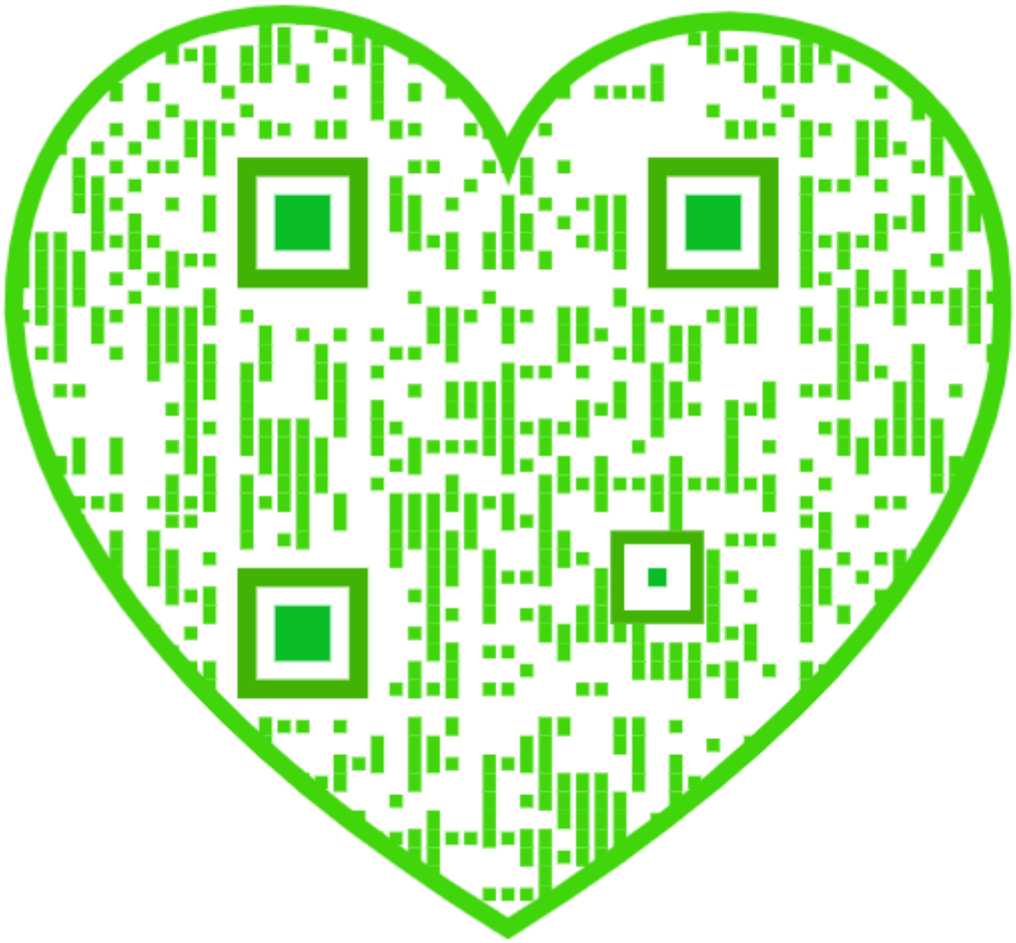

Wie ik ben...?

Jongens en meisjes, hier ben ik. Ricardo, Sandra, Johnny, Iwan, hoe gaat het, fa ai go? Hebben jullie niet een grote hond op straat zien lopen? Een grijze hond met flaporen en een grappig kort staartje? Wel, dat ben ik!

Ik ben namelijk geen mens, maar ... een hond. Niet eens een erg mooie hond, maar een doodgewone straathond. Vroeger had ik ook nog allemaal bulten en kale plekken op mijn vel. Die zijn gelukkig bijna allemaal verdwenen. Ik heb zoveel meegemaakt in mijn honden-leven, dat ik jullie daarvan iets wil vertellen. Misschien zal je me wel erg verwaand vinden: een hond die vertelt, en nog wel iets over zichzelf! En dat vind je hier in mijn dagboek. Het dagboek van een straathond.

Wat hoor ik jullie nu zeggen? Dat kan nooit, roept een jongen daar. Een hond kan toch geen dagboek schrijven? Wel, wat ligt hier dan voor jullie? Is dat soms geen dagboek? Dit is het bewijs. Alles over mijn leven staat erin, zodat ik niets hoef te vergeten, en jullie alles van mij te weten komen. Dus lees maar gauw. Veel plezier, en... misschien heb je zelf thuis een hond, dan leer je hem vast beter begrijpen.

Ontsnapt!

Vandaag ga ik beginnen jullie mijn levensverhaal te vertellen. Hoe het begon? Ik werd geboren in een donker hoekje in een berghok bovenop een oud matras. Ik was samen met nog vijf broertjes en zusjes. Nu, in het begin was het best gezellig, hoor. We sprongen, maakten schandaal, speelden schuiltje onder moeders staart. Maar na een paar dagen begon ik een vreemd knagend gevoel in mijn maag te krijgen. Niet ik alleen; mijn broertjes en zusjes ook. Spoedig begrepen we wat het was: moeder had niet genoeg melk meer voor zoveel kleintjes. Ze huilde en kermde als we allemaal tegelijk melk bij haar dronken. Op een dag kwam er een heel dikke man het berghok binnenstappen. Hij was nog dikker dan ons vrouwtje, dat toch ook niet mager was. Ik alleen hoorde wat hij zei. Mijn broertjes en zusjes sliepen. ‘Het zijn er te veel hoor, Lena. We moeten ze gaan verdrinken.’ Wie te veel? Wat te veel? Opeens drong het tot mij door. O nee, dat was... dat was... o, wat vreselijk! Ik moest de andere kleintjes waarschuwen. Ik sloeg ze met mijn pootjes op hun neus, beet ze in hun oren, net zo lang tot ze wakker waren. ‘We moeten weg!’ zei ik doodsbang. ‘Ze gaan ons

verdrinken!' Maar ach, ze wilden me niet geloven, ze lachten me uit. 'Je hebt het gedroomd!' zei er een. 'Je hebt te veel melk gedronken,' piepte een ander. 'Jij drinkt altijd de meeste melk van ons allemaal, want je bent zo gierig. Nu ben je zeker dronken. Net goed voor je!' 'Weggaan?' riepen ze toen allemaal in koor. 'Weg van moeder, waar het zo lekker warm is? Yu law na yu ede!' Ik gaf het maar op. Maar op een avond toen de deur op een kier open was blijven staan, kroop ik stiekem tussen de andere hondjes vandaan en sloop weg uit het berghok. Ik ging onder het huis zitten. Brr, wat was het koud, ik voelde een gure wind. Het huis stond op grote stenen blokken, dus eronder was een flinke ruimte om me te verbergen. Ik was ontsnapt. Veilig nu... ja maar hoe nu aan eten te komen? Ik snuffelde overal rond. Maar ach, ik vond niets. Mijn maag rammelde. Zeg eens eerlijk, jongens en meisjes, hoe zouden jullie het vinden, als je een hele dag niets te eten had? Ik dacht aan een groot, lekker dik stuk vlees. Dat maakte de honger nog erger. Het was of ik het bijna kon ruiken, het water liep al uit mijn bek. Opeens.... maar dat vertel ik jullie morgen!

9

Kniep en knoep

Vrijdag

Opeens hoorde ik een geritsel! Was daar iemand? Misschien wel iemand die lekkere restjes eten kwam brengen! Maar wat zag ik? Hé, wat was dat... Rrrtsj! Rrrtsj! Twee grote rare beesten met lange staarten renden achter elkaar aan. Er was niemand met lekker eten. Wat een teleurstelling! 'Hé Knoep,' zei de één met een vreselijk schelle, piepende stem. 'Kon luku dya! Er is nog een alata bij gekomen.' 'A no kan,' riep de ander.

'Hé...Kniep je hebt gelijk! Kom, laten we hem een flink pakslaag geven.'

'Je bent niet goed wijs!' gilde het beest dat met Kniep werd aangesproken. 'Hij kan voor ons werken, want hij is nog jong. Dan kunnen wij het wat rustiger aan doen op onze leeftijd.'

'Kniep, je hebt alweer gelijk,' zei Knoep. 'Ik wou dat ik ook zo slim was als jij.'

'Hoe heet je?' vroeg Kniep aan mij. Ik vertelde hem, dat niemand mij nog een naam had gegeven. Eigenlijk schaamde ik me een beetje, dat ik niet eens een naam had. Kniep keek mij wantrouwend aan.

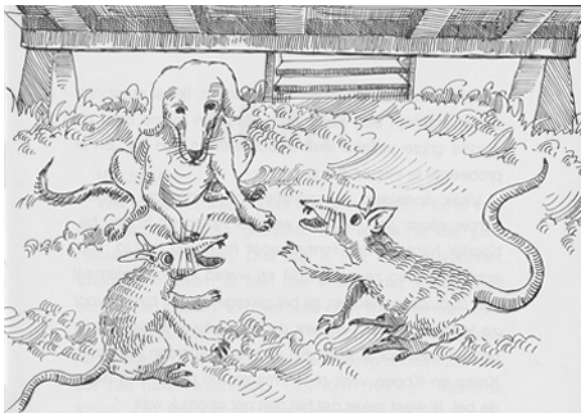

‘Je moet altijd oppassen met vreemdelingen zonder naam,’ zei hij. ‘Maar reken erop, ik hou je in de gaten. Weet je wat, we zullen je Knijp noemen.’

Een erg mooie naam vond ik het niet, maar er bleef mij niets anders over dan het spelletje maar mee te spelen. Ik kon toch niet doodgaan van de honger.

Woensdag

In het begin waren Kniep en Knoep best aardig tegen me hoor. Ze brachten etensresten voor me mee, die er niet zo fris uitzagen, maar ja, ik had niks anders. Zo was

ik een lid van de rattenfamilie geworden. Ik zei maar niet dat ik eigenlijk een hond was. Met mijn kleine oren en gladde grijze velletje leek ik ook wel op een rat. En ik probeerde te piepen net als zij.

Vaak speelden ze spelletjes of renden ze zomaar achter elkaar aan. Ik vond wel, dat Kniep en Knoep behoorlijk hard konden rennen voor ratten op leeftijd. Misschien hadden ze wel gejokt en waren ze nog helemaal niet oud. Zeker hadden ze het gezegd om mij harder voor ze te laten werken! Als we dyompo futu speelden onder het huis, verloor ik altijd. En als we voetbalden, schopten Kniep en Knoep vaak tegen mij aan in plaats van tegen de bal. Ik weet zeker dat het niet per ongeluk was.

De etensrestjes die ze voor mij overlieten, werden ook hoe langer hoe minder. Gisteren kreeg ik niets anders dan kippenbotjes en visgraten. Ze waren al zo afgekloven, dat er niets meer aan te eten viel.

Kinderen, ik wilde wel, dat jullie in de buurt waren om mij te helpen. Want ik weet zeker, dat jullie altijd een arm, hongerig dier willen helpen. Maar ik ben alleen, alleen met die gemene ratten. Omdat ze denken dat ik een rat ben, net als zij, mag ik blijven. Alleen daarom. Hoe lang zal ik die komedie nog vol kunnen houden?

De kat

Vrijdag

Wel kinderen, wat ik jullie nu ga vertellen...! Er is vandaag iets vreselijks gebeurd. Ha, ik zie al dat jullie nieuwsgierig worden. Dus laat ik niet te lang wachten. Vanmorgen kwam er een dier voorbij, dat ik nog nooit eerder had gezien. Zijn vel was grijs, met allemaal donkere strepen. Zijn staart stond rechtop. Het vreemde dier had grote, groene ogen. Kniep en Knoep hadden zich onder het huis verscholen. ‘Een KAT, Knoep!’ fluisterde Kniep. Zijn stem klonk hees van angst. ‘Je hebt gelijk, Kniep!’ piepte Knoep terug.

‘Ssst, dommerik!’ siste Kniep. ‘Als je zo hard piept, hoort die kat ons en dan eet hij ons op met huid en haar, en jou het eerst!’

Mijn gunst, dus dat vreemde akelige dier zou hen opeten! Al waren ze de laatste tijd niet zo aardig meer, dit kon ik toch niet laten gebeuren? Ik wilde geen lafaard zijn! Toen gebeurde er iets heel geks, ik kon dat beest gewoon niet verdragen. Hij kwam dichterbij, en keek mij strak aan met die grote groene ogen. Al mijn haren gingen recht overeind staan. Voor ik er erg in had, was het al gebeurd.

Ik zei: ‘Woef! Woef!’ in plaats van: ‘Piep! Piep!’ Ik probeerde het nog te verbeteren, door daarna uitgebreid te gaan piepen, maar het was te laat. Kniep en Knoep

hadden het al gehoord. De kat rende weg door mijn geblaf, en klom razendsnel in een boom. Daar waren we van verlost. Maar wat zou er met mij gebeuren?

Zodra de kat weg was, vlogen Kniep en Knoep van onder het huis vandaan. Kniep begon te krijsen alsof hij bezeten was. ‘Jij schurk! Jij gemene oplichter! Jij, je bent helemaal geen rat, Knijp je bent een HOND! De mensen hebben jou zeker gestuurd om ons straks dood te bijten! Wacht, ik zal buurman Awari even roepen, die maakt straks hondensaté van je!’

Knoep gilde aldoor: ‘Jaja! Kniep! Je hebt gelijk! Je hebt gelijk, Kniep.’

Ze wilden niets meer van me weten. En dat terwijl ik hun leven had gered! Toen besloot ik liever niet op buurman Awari te blijven wachten. Ik droop af, met mijn staart (voor zover ik die heb) tussen mijn poten. Ik kan me nog steeds niet voorstellen, dat dit alles pas vanmorgen is gebeurd. Nu ben ik echt alleen op de wereld. Zonder mijn broertjes en zusjes, zonder Kniep en Knoep. ik begrijp heel goed, dat ik voortaan voor mezelf moet zorgen. Er is toch een geluk bij een ongeluk: ik hoef geen Knijp meer te heten. En ik kan gewoon zijn wat ik ben: een hond!

Thuis

Maandag

Nu ben ik een echte straathond geworden. Al een hele tijd zoek ik mijn eten uit vuilnisbakken bij elkaar, en ga nog net niet dood. Hoe zou het met mijn broertjes en zusjes gaan? Zouden die nog leven, of heeft die wrede man ze werkelijk doodgemaakt? Ach, zo'n grote sterke man is natuurlijk nergens bang voor. Hij begrijpt niet wat het is, om klein en bang te zijn...

Vrijdag, een poosje later

Het is nu al echt droge tijd. De straten zijn erg stoffig. Ik ook. Wat zou ik graag een bad nemen!

Gelukkig heb ik eindelijk een plekje gevonden. Hoe ik het gevonden heb? Wel, op zekere dag kwam ik bij een groot houten huis. Het zag er zo gezellig uit! Het balkon was vol met bloemen en planten. En het rook er zo heerlijk. Hm, ze waren vast eten aan het koken. Ik ging liggen op de hoge stenen stoep en droomde. Ik droomde dat een meisje met lange zwarte haren naar buiten kwam, een restje nasi goreng voor me neerzette en me even over mijn kop aaide... Ik deed mijn ogen open. Het meisje

zat er nog en er stond werkelijk een bakje eten. Dus het was géén droom geweest. Het was waar!

Een jongeman -zeker haar grote broer- kwam naar buiten, en riep tegen haar: ‘Soekie, kom hier! Blijf af, zo'n vieze straathond!’

Dat vond ik niet aardig van die jongen. Goed, hij had wel een beetje gelijk. Ik was vies door al dat stof. En die kale plekken op mijn vel maakten me ook niet mooier. Maar dan hoefde hij me toch niet zo te beledigen? In elk geval, ik wist nu hoe het meisje heette: Soekie. Ik probeerde haar naam te zeggen, dan kon ik haar roepen. Maar het klonk als ‘Woef-woef!’

Kon ik maar tot haar praten. Ze was zo lief. Haar haren roken heerlijk naar geurige olie, ik heb daar een fijne hondenneus voor. Toen ik haar zo zag, speet het mij bijzonder dat ik geen mens was.

Wel vriendjes en vriendinnetjes, ik beleef nu een gouden tijd. Soms komt er een oude vrouw met een sigaar in haar mond op de hoge stoeptreden zitten.

's Morgens komen er veel kinderen voorbij. Dan hoor je hun stemmen door elkaar. ‘Ma-e! Ma-e! Gi mi wan telô! Gi mi wan bakabana!’

Ma-e raakt helemaal niet in de war door al die kinderen, misschien vindt ze het juist wel gezellig. Ze doet in elk geval wel goede zaken. Met hun zakken en tassen vol lekkers gaan de kinderen dan naar school. Als ze weg zijn, zit Ma-e vaak in zichzelf te praten. Wat zou ze toch vertellen? En aan wie, aan mij soms? Ik begrijp er niets van, maar ik heb tenminste gezelschap. Die mensen in dat oude huis kunnen koken, baya! Nasi goreng, bami, telô, te veel om op te noemen. Nu ben ik de gelukkigste hond ter wereld. Want ik heb een huis. Wel, dat is toch heel gewoon, zal je zeggen. Een huis waar je eet en slaapt, naar de televisie kijkt....

Maar ik ben zo blij, dat ik niet meer hoef te zwerven. En wat ben ik blij met mijn vriendinnetje Soekie. Ik hou niet zo erg van haar broer. Hij heet Paimin. En ik hou ook niet van Tommie. Dat is de kater van de buren. Ja, nu weet ik best wat een kat is. Ik ben niet meer zo dom als vroeger, toen ik nog een klein hondje was. Deze kat heeft een lang mager lijf. Zijn vacht is lichtgrijs, met donkergrijze strepen. Dat staat erg deftig. Vindt hij zelf. Want tijgers hebben ook strepen. Daarom denkt dat mormel, dat hij zelf een soort tijger is.

Dat gekke magere beest speelt voor Ba Tigri, wat een verwaandheid! Ay, Tommie is wer'ede hoor! Zodra hij me

maar ziet, miauwt en krijst hij. Hij begint hard te blazen, het lijkt wel een orkaan. Hij maakt een hoge rug, en zijn staart wordt wel tien keer zo dik. Het is wel om te lachen, hij denkt zeker dat hij me daarmee bang maakt. Haha, ik bang voor zo'n kat! Alleen die poten van Tommie, die hebben zulke scherpe nagels, daarvoor blijf ik liever een beetje uit de buurt. Eerlijk is eerlijk, wie wil graag een krab over zijn neus? Ik heb liever dat Soekie met haar zachte vingers over mijn neus aait, dan ben ik in de zevende hemel.

Hier wil ik wel honderd jaar blijven wonen. Een heleboel kinderen vinden het een doodgewoon woord. Maar voor mij is dit het allermooiste woord dat er bestaat: THUIS!

Een droom

Maandag

Op een keer beleefde ik iets geks. Ik zwierf op straat. Alles zag er vreemd uit. Zeker was ik hier nog nooit geweest. En overal was het erg droog. Er was geen groen meer op straat te zien. Het gras, de bladeren aan de bomen, alles was helemaal geel. En ik had een verschrikkelijke dorst. Ik dacht maar aan één ding: water... water...

Maar nergens was één druppeltje te vinden. Mijn keel was kurkdroog. De zon gloeide. Het leek alsof ik verbrandde.

Plotseling zag ik aan het eind van de straat een grote plas. Net alsof het alleen daar geregend had. ‘Eindelijk!’ zuchtte ik. Maar achter me hoorde ik een gebrul, net als van een wild dier. Ik keek achter me en zag... een grote tijger! Hoe kwam die hier? Was die uit de dierentuin ontsnapt? Maar wacht, die groene ogen, die grijze strepen op zijn vacht. Het leek Tommie wel! Nu was hij werkelijk een tijger. Hoe was hij ineens zo groot geworden?

‘Wat zie je er toch lekker uit. Wacht ik ga je opeten!’ brulde hij. En ik, o, ik dacht helemaal niet meer aan water ik dacht alleen nog aan mezelf, ik rende, ik rende... hij was al vlak achter me...

Opeens werd ik wakker. Gelukkig, het was maar een droom geweest. Toch voelde ik me niet prettig. Ik hou niet van zulke dromen. Ik had zo'n gek gevoel. Zou ik toch ooit weer een zwerfhond worden, net als in die nare droom? O nee, dat wilde ik niet, zwerven, geen eten en drinken hebben. Nee, stelde ik mezelf gerust. Dat is voor mij verleden tijd!

Woensdag

Ik heb iets leuks bedacht. Niemand mag het weten. Wanneer de familie gaat eten, sluip ik naar binnen, en verberg me onder de tafel. Dan laat Soekie, zogenaamd per ongeluk, stukjes eten vallen. En die moet ik natuurlijk opeten, want het is toch zonde om ze weg te gooien.

Zo ging ik gistermiddag weer naar binnen. Het had flink geregend, het erf was vol modder. Dus ik moest goed uitkijken, dat ik met mijn poten geen sporen achterliet. Wat zou ik vandaag krijgen, stukjes vlees, of een kluifje? Alleen al bij die gedachte begon mijn maag te rammelen. Ze mogen het niet horen, hoe mijn maag rammelt, dacht

ik. Daar lag ik weer, op mijn geliefde plekje onder de tafel. De familie zat rustig te eten: Ma-e, Paimin, Soekie, met hun vader en moeder. Niemand had iets in de gaten. Niemand behalve...

Hij was gewoon in het raam komen zitten. Tommie, die akelige kat van de buren. Met zijn scherpe kattenogen had hij me allang gezien. En jullie weten het, als ik een kat zie, kan ik me niet beheersen. Tommie begon treiterend te miauwen. Zonder erbij na te denken zei ik: 'Woef!'

Ik schrok. Zo had ik mij vroeger al verraden, bij Kniep en Knoep. Zo hadden die ratten ontdekt dat ik een hond was. En nu haalde ik weer diezelfde stomme streek uit. 'Die hond zit onder de tafel!' schreeuwde Paimin.

'Laat hem. Hij doet toch geen kwaad?' zei Soekie. Niemand luisterde naar haar.

'Hij maakt het hele huis vies!' riep Ma-e boos.

Dan had ik nog alle vier mijn poten zo schoon geveegd vóór ik binnenkwam.

'Buiten!' riep Paimin. Hij sloeg me hard met een bezemstok.

Alsof dat nodig was! Ik rende toch al. Ik zag nog juist hoe die gemene Tommie op zijn dooie gemak zat toe te kijken en me uitlachte. Geen mens lette op hem. Hij mocht rustig blijven zitten. Toen ik langs het raam liep,

stak hij nog gauw zijn poot met de scherpe klauwen naar me uit. Gelukkig, mis! Anders zou ik hem leren!

En daar lag ik, arme hond, met een maag die nog steeds rammelde. Gelukkig kwam Soekie al snel naar buiten met een bak vol heerlijke etensrestjes. Ik at als een wolf.

'A dagu disi ogri yèrè,' mopperde Ma-e tegen Soekie. Toch aaide ze me heel even.

Nog altijd vind ik het heerlijk hier. Die vervelende Paimin kan mij niks schelen. En Tommie nog minder. Als ik Soekie niet had... Ma-e is ook wel lief. Ik zou op geen enkel ander plekje op de wereld willen wonen! Soms lijkt dit wel een droom. Het is bijna te mooi om waar te zijn!

Donderdag

Ach kinderen, ik heb het niet getroffen in het leven. Op een dag kwam de hele familie naar buiten met allemaal tassen, pakjes, dozen. De luiken werden met een harde klap dichtgemaakt. Nog één keer streelde Soekie over mijn kop. Het was de laatste keer. Natuurlijk moest Paimin er weer wat van zeggen: 'Soekie wat scheelt je? Wil je soms die vlooien van hem meenemen?'

En wat Soekie toen zei, zal ik nooit vergeten. 'Nee, ik wil die hond zelf meenemen!'

‘Kom snel Soekie, we moeten weg!’ riep Ma-e. En Paimin lachte spottend: ‘Ze zullen je zien aankomen, met een hond in de plane.’

Maar Soekie huilde zacht. Toen stapte de hele familie in een grote auto, en reed weg. Niemand keek meer naar me. Ik bleef wachten, dagenlang. Ik had dorst. Niemand zette een bakje met water voor mij neer. O, nu is die nare droom tòch nog uitgekomen. Zal ik Soekie ooit terugzien? De luiken van het grote huis zijn nog steeds dicht.

Dinsdag

Het sprookje is uit. Ik moet zelf weer eten zoeken. Ik voel de honger nu dubbel en dwars. Ik was de laatste tijd immers gewoon dat er op tijd een bakje met eten voor me werd klaargezet. Vandaag probeerde ik wat eten te vinden bij de buren.

‘Ga weg, smerige hond!’ Dat was de boze stem van de buurman, de baas van Tommie.

Tommie liep over de omheining, zijn staart naar beneden. Hij lachte me niet uit, hij miauwde niet, hij was stil. Vreemd, het leek wel alsof hij ook een beetje verdrietig was. Wie had dat ooit van Tommie kunnen denken?

Twee dagen later

Vanmorgen kwamen er een heleboel mannen met hamers en andere werktuigen. Ze begonnen het hele huis uit elkaar te halen, want er woonde toch geen lief meisje meer in. Ik heb gehoord, dat de mensen van het huis naar een ver, koud land zijn gegaan.

Een paar uur later lag er alleen een grote hoop planken, stenen en zinkplaten op het erf. Ik ben maar tussen de planken gaan liggen.

Maandag

Alle planken zijn intussen weggehaald. Ik heb geen thuis meer, zelfs geen plaats om te schuilen voor de zon. Nergens is er plaats voor mij. Elke dag loop ik in de felle zon. Ik houd het niet meer uit! Weet je wat, ik loop naar de hoek van de straat, want daar woont Omu in zijn winkel. Misschien kan ik daar nog een hapje eten vinden.

Bij Omu

Vrijdag

Omu heeft een drukke winkel. Drie keer per week zet hij een grote vuilnisemmer buiten. En wat daar allemaal in zit! Hmmm! Ik eet hem bijna helemaal leeg. Bijna wil ik het papier ook opeten.

's Morgens komt Omu's vrouw naar buiten. Ze ziet er heel anders uit dan overdag. Over haar slaapkleren draagt ze een ochtendjas. Haar haren zitten vol met krulspelden. Dan komt ze de stoep bezemen, net zolang tot er niet één korreltje zand meer ligt.

Ik loop de stoep op, om lekker in de zon te liggen. Het is nog heel vroeg, de zon is nog niet fel. Maar ach, kan ik het helpen, als ik dag in dag uit over straat moet zwerven, dat er zand aan mijn poten zit? En dat zand komt natuurlijk weer terecht op die pas geveegde stoep.

De vrouw van Omu kijkt verschrikt naar de mooie schone stoep. ‘Mars gwe!’ roept ze. En ze kijkt zo boos, dat ik niet in haar buurt durf te blijven.

Dinsdag, een tijd later

De laatste tijd schijnen de zaken minder goed te gaan. Er komen bijna geen mensen meer in de winkel. Omu trekt hele diepe rimpels in zijn voorhoofd. Zijn vrouw kijkt zo verdrietig als ze veegt. Ze merkt het niet eens als ik haar stoep vies maak. Ze jaagt me ook niet weg. Ik kan nu lekker rustig blijven liggen, dat wel. Maar de vuilnisbak wordt hoe langer hoe leger. Er is bijna niets meer in te vinden. En ik ben zo mager, zó mager. Mijn ribben steken door mijn vel, ik zou ze kunnen tellen als ik dat geleerd had. Ach, als m'n moeder mij zou zien... ze zou helemaal niet weten dat ik het was.

Vanmorgen komt Omu met een grote baskiet vol puntbroodjes. Heerlijke verse puntbroodjes! Ik begin te watertanden. Ik moet er een te pakken krijgen! O jongens en meisjes, die hond van jullie, Fikkie of Bello of hoe hij mag heten, die lust misschien met eens brood, hij trekt er zijn neus voor op. Misschien krijgt hij elke dag wel vlees, al is het maar een klein stukje. Maar ik, ik heb in weken niets meer gegeten. Ik spring op Omu af en grom. Hij schrikt, en de broodjes die bovenop liggen, rollen over de grond. Omu is razend. Hij neemt een slipper en gooit die op mij. De harde bruine slipper komt precies tussen twee van mijn magere ribben terecht. O, als je eens kon voelen

hoeveel pijn dat doet! Ik jank van de pijn. Maar het volgende ogenblik weet ik wat me te doen staat. Ik neem een broodje tussen mijn tanden. Ik vlieg weg als een pijl uit de boog. Een heel eindje verder zal ik het op mijn gemak eten.

Maar als je eenmaal pech hebt... Daar zie ik een jongen aankomen. Nee, het kan nooit één van jullie geweest zijn. Het is geen Ricardo, geen Iwan. Hoe hij heet weet ik niet. Ik weet alleen dat hij echt gemeen is. Hij pakt een steen en gooit die boven op mijn kop. Ai, wat doet dat een pijn! Nog veel erger dan die slipper van daarnet! Van schrik rolt het verse puntbroodje uit mijn bek. Snel geeft die ondeugende jongen er een trap tegen.

Het broodje komt tussen het hoge wied terecht. Ik zoek en ik zoek... Hoe moet ik het tussen het wied vinden? O, wat heb ik toch een honger!

De dieven

Zaterdag

Eindelijk heb ik weer een tehuis. Niet te geloven! Het is een groot stenen huis en het is geschilderd in allerlei vrolijke kleuren.

Ontdekt tijdens één van mijn lange zwerftochten. Het was toen al laat in de avond, alles was donker. Ik zag een man en een vrouw voor het huis staan. Ze waren nog jong, de vrouw droeg veel gouden sieraden. Ik hoorde ze tekeer gaan. Ik wilde rondsnuffelen, en eens kijken wat er aan de hand was.

'Kijk eens wat die schurken gedaan hebben!' hoorde ik de vrouw jammeren. Haar stem klonk alsof ze wilde gaan huilen. Zo'n grote vrouw!

Toen klonk de boze bromstem van de man: 'Het hele huis hebben ze leeggehaald, die bandieten! Laten we meteen de politie bellen!'

Nu wilde ik laten zien wat ik waard was. Ik sprong tegen ze op en blafte, en gromde, ik stelde me verschrikkelijk aan.

'Die hond is flink hoor,' zei de vrouw. 'Laten we hem in huis nemen. Dan komen de dieven geen tweede keer.'

Mijn hele hondenhart bonsde van vreugde. Ik had weer een huis! Ik mag nu op het balkon liggen en ik hoef het huis alleen maar te bewaken als de mensen uitgaan (en dat is bijna iedere avond). Over het eten heb ik niets te klagen. Dat is beter dan ik als arme straathond ooit had durven dromen. Ik word al dikker, mijn ribben zijn al haast niet meer te zien.

Een maand later

Ik, arme ik, het ongeluk schijnt me overal te achtervolgen. Mijn baasje en de vrouw zijn weer eens uit, ik ben alleen. Wat is dat? Ik hoor geritsel in de struiken. Even denk ik terug aan Kniep en Knoep. Mijn oren staan overeind. Ja, het geluid komt dichterbij. Twee kerels komen uit het donker tevoorschijn. En eigenaardig, hun gezichten lijken werkelijk een beetje op de snuiten van Kniep en Knoep.

‘Luku a dagu dape man!’ schreeuwt een.

‘Hori i mofo!’ roept zijn vriend.

‘Yu habi leti yongu,’ zegt de andere man weer schuldbewust.

Werkelijk, het is net Knoep in mensengedaante! Tegelijkertijd neemt hij een stuk vlees uit zijn zak en gooit het voor me. Hé, dat is nog eens leuk, misschien zijn ze

toch zo kwaad niet. Ik, domme hond, eet het in twee happen op. Maar...wat is dat? Plotseling voel ik me zo suf en draaierig! Ik zak door mijn poten en ik slaap, ik slaap...

Pas veel later kom ik weer langzaam bij. Ik ben pas helemaal goed wakker als ik een klap op mijn kop krijg van de baas. Wat is dat, ik ben het niet van hem gewoon. Nu pas begrijp ik alles. De dieven hebben alle shutters uit het raam van de keuken weggehaald en ze hebben nog meer gestolen dan de eerste keer. De vrouw zegt niets, ze huilt maar, ze huilt maar.

‘Deze hond is niets waard!’ brult de baas. ‘Voor niemendal geef ik hem te eten. Vooruit jij, weg, de straat op! Mars!’

Ik krijg nog een flinke trap onder mijn staart, alsof ik nog niet hard genoeg loop. En daar sta ik dan weer. Wie eenmaal een straathond is, zal altijd een straathond blijven. Maar deze keer is het mijn eigen schuld...

De waakhond

Een hele poos later

Pas vandaag maak ik mijn dagboek weer open. Een tijdlang heb ik niets kunnen vertellen. Ik liep maar, straat in, straat uit. Op zoek naar een tehuis. Niemand wilde zo'n straathond hebben. Hoelang ik door de straten heb gezworven, weet ik niet. Wekenlang. Maandenlang. Door zware stortregens en door de hete zon, tot mijn vel grauw was van het stof.

Tenslotte ben ik bij oma Nella terechtgekomen. Ze is al oud en heeft spierwit haar. Zij heeft me niet weggejaagd. Veel eten kan ze me niet geven, want ze heeft zelf bijna niks. Maar ik kan nu tenminste rustig op het trapje liggen.

Zijzelf zit de hele dag voor het raam tori te praten, allerlei buurvrouwen komen langs. Ik luister er niet naar, ik lig te slapen met mijn voorpoten over mijn neus.

'Deze hond slaapt altijd!' zei buurvrouw laatst. 'Is het wel een goede waakhond?'

'En of!' zei Oma.

Dat vond ik erg aardig van haar. Ik wenste zó dat er eens een dief in huis zou komen. Dan zou Oma eens zien wie ik was, en die buurvrouw ook!

Wel kinderen, jullie kunnen me geloven of niet, maar diezelfde nacht werd mijn wens vervuld. Ik hoorde een gerammel aan het raampje van de badkamer. Vinden jullie het gek als iemand blij is met een dief in huis? Nou, ik was blij, mijn staart kwispelde, en bijna had ik wel van opwinding willen blaffen. Maar ik dacht er nog net op tijd aan, me stil te houden, anders had ik de dief nog laten wegrennen en ontsnappen! Nee, ik moest hem pakken, zodat iedereen kon zien dat ik een echte waakhond was.

Dus ik wachtte in spanning af. Intussen had de dief het hele raampje opengebroken. Ik ging vlak onder het raampje liggen. Daar moest hij immers straks weer uitkomen, met de buit. Wel, ik hield mijn adem in. Wat bleef hij lang weg! En iedereen sliep, Oma, buurvrouw, alle mensen in de buurt...

Plotseling zag ik een hoofd, met een pet uit het raampje steken. De dief! Daar volgden zijn armen, zijn lijf, zijn benen. Ik bibberde van spanning. Het was nu of nooit! Zonder geluid te maken sprong de dief uit het raam, en kwam op de grond neer, met een radio in zijn hand. Hij had Oma's radio gestolen! Stilletjes sloop hij weg. Hij liep haast net zo zachtjes als de kat van de buren. Je kon duidelijk merken, dat hij dit soort karweitjes vaker gedaan had. Met één sprong kwam ik vanuit mijn donkere

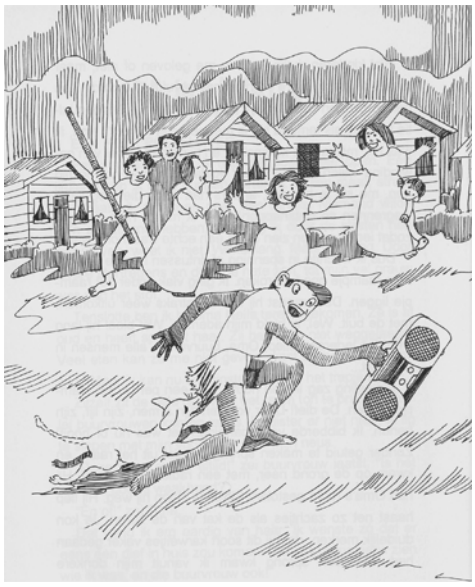

schuilplaats tevoorschijn, en zette al mijn tanden in zijn broek. De dief gilde van de schrik! Hij wilde wegrennen, maar ik hield hem met mijn tanden stevig vast. Toen kwamen er razendsnel mensen naar buiten rennen. Door dat geschreeuw waren ze meteen wakker geworden, en wilden weten wat er aan de hand was.

'Fufuruman! Fufuruman!' riep een kleine jongen. Hij vond het geweldig spannend, dat hij midden in de nacht uit bed was om een echte dief te zien.

Oma keek de dief aandachtig aan. Hij werd plotseling heel verlegen. Eigenlijk was het nog maar een jongen. 'Luister mi boi,' zei Oma, 'we hebben allemaal je gezicht gezien. Nu weten we precies wie je bent. Dus kom hier voortaan niet meer stelen. En geef me gauw die radio terug. Ik heb hem zelf hard nodig!'

'Ja Oma,' zei de dief zachtjes. 'Ik zal het nooit meer doen.' Hij leek niet eens meer zo erg op een dief. 'Als ik maar niet naar de gevangenis hoef!' zuchtte hij.

'Voor deze keer zullen we de politie maar met rust laten,' besloot Oma, 'die heeft het toch al druk genoeg.' De dief mocht weg en beloofde nog eens plechtig, nooit meer bij haar te stelen.

‘Dan komt hij misschien bij mij op bezoek,’ zei de buurvrouw. ‘Als hij dat maar uit zijn hoofd laat!’

Hij keek naar de grond. Oma had medelijden met hem. ‘Je mag wel op bezoek komen hoor,’ troostte ze, ‘als het maar niet midden in de nacht is!’

‘Wel, oma Nella,’ vond de buurvrouw, ‘je hebt heel wat aan je waakhond te danken. Gelukkig maar, dat hij niet sliep!’

Ik ben nog nooit in mijn leven zó trots geweest. Slapen als er dieven zijn... Zoiets doms had ik één keer gedaan, en dat was al erg genoeg. Toen had ik mezelf al beloofd, dat zoiets mij geen tweede keer zou overkomen. En daaraan had ik me gehouden. Met een waakhond als ik, moest Oma's huis toch veilig zijn!

Tot besluit

Zaterdag

Vanaf dat moment heb ik niets te klagen over mijn leven. De ellende lijkt voorbij te zijn. Niet alleen van Oma, ook van de buren krijg ik eten. Ik word zelfs wat dikker, en de kale plekken op mijn vel zijn haast verdwenen.

Oma is pas jarig geweest. Het was een bigi yari: ze werd zeventig jaar. Weet je, wie een dag tevoren bij haar kwam? De dief! Niet door het raampje, maar gewoon door de voordeur. Want hij was nu geen dief meer. Hij kwam haar helpen het erf netjes schoon te maken voor het feest. Dat was me een feest die avond! Er was een heleboel lekker eten: pastei, gestoofde kip, allerlei lekkere hapjes. Ik mocht alle kluifjes hebben, die over waren. Mijn buik was dik en rond. Ik heb, geloof ik, op die ene avond meer gegeten dan in de rest van mijn leven bij elkaar. Oma's radio speelde op zijn hardst. Iedereen danste op de vrolijke muziek, en niemand dacht eraan, dat diezelfde radio eens bijna gestolen was. Later op de avond kwam de grootste verrassing voor Oma... een bazuinkoor!

Plotseling stonden er vijf mannen voor de deur muziek te maken. Ja, jullie mensen vinden die muziek prachtig, al deed het mij soms meer denken aan een stel jankende katten. Maar goed, het was ook niet mijn verjaardag.

En dansen dat die mensen deden! Alsof ze helemaal dol waren geworden. Iedereen wilde met Oma dansen, ze had geen minuutje rust. Niemand lette op al de flessen met drank. Dat hoefde ook niet. Ik was er toch, om op te letten of er geen dieven kwamen. Ik ben nu geen straathond meer, maar een echte waakhond! En Oma heeft me een mooie naam gegeven: Woef, noemt ze mij. Ik ben nu: WOEF, DE WAAKHOND!

Zo, dit was dus het verhaal over mijn leven. Ik kan niet doorgaan met dit dagboek van een straathond, nu ik geen straathond meer ben. Dus stop ik er maar mee.

Beste kinderen, komen jullie me eens opzoeken, ik woon in het derde huis vanaf de Chinees op de hoek. Je hoeft geen lekkere hapjes voor me te brengen. Geef die maar gerust aan je eigen hond thuis. Ik ben al eraan gewend om niet veel te eten. Haast mijn hele leven heb ik mijn eten zo piki-piki bij elkaar moeten scharrelen. En tenslotte geeft Oma me wat ze kan missen. Ja, ik vind het nog steeds een luxe dat ze nu elke dag mijn bordje eten voor me klaarzet.

Maar één ding moeten jullie me beloven. Als jullie een keer komen, àls jullie komen, dan moeten jullie me niet plagen, hoor! Beloven jullie dat? Vooral Johnny, Iwan, Ricardo, jullie jongens houden er soms van om honden op te jagen. Maar doe het dan niet bij mij. En ook niet bij andere honden. Ik verzoek je. Wij honden vinden dat helemaal niet leuk! Ik neem afscheid. Ik geef jullie een poot, en ga dan weer lekker slapen. Tot ziens hoor, en... tan bun!

WOEF!